

Transmetre la fe ara

Dv, 9/10/2009 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Aquests dies m'han caigut a les mans alguns articles interessants sobre la capacitat de transmissió de la fe en un món com el nostre, on s'ha esborrat del llenguatge qualsevol reminiscència simbòlica (alhora que aflora nova necessitat de símbol) i enmig d'una cultura postmoderna que trenca, a més, amb l'eclosió moderna del segle XX (grans sistemes i grans guerres). No passa tan sols a la fe, això: el conjunt de valors humans i les seves experiències de transmissió tenen un greu problema d'adaptació a aquests nous paràmetres lingüístics i culturals. Són les crisis de les estructures d'acollida fonamentals que Lluís Duch [anomena](#) la de codescendència (la família), la de coresidència (la ciutat, la política) i la cotranscendència (la religió).

Però anem a aquesta darerra i, en concret, al cristianisme. I anem als articles que us deia. El primer és del professor mataroní Francesc Grané, *El llenguatge religiós: crisi i reconstrucció*, un article al darrer número de [Comprendre](#) (1/2 2008), la revista de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull (lincat a [CatalunyaReligio.cat](#)), en el que indaga sobre el missatge cristià immers en una crisi de llenguatge simbòlic. Per Grané, "més que una crisi de tècniques, la crisi del llenguatge religiós té més a veure amb una crisi de continguts. Les propostes centrals del cristianisme podrien no aparèixer clares". De manera que proposa "canviar de paradigma, acostar-nos a l'evangeli no únicament des de la sociologia sinó també des de la interpretació del llenguatge simbòlic com expressió del conflicte individual de l'existència". L'autor creu que l'excés d'objectivació de l'Evangeli al món i els seus conflictes allunya la capacitat transmissora i genuïna de l'Evangeli, i fa algunes propostes d'interès. El podeu trobar complet clicant [aquí](#).

Els altres dos els he trobat a la prestigiosa revista [Selecciones de teología](#), que compila i resumeix els millors articles del món en temes de teologia. Un és el de la professora americana [Jane E. Regan](#), al treball *Una catequesi de toda la comunidad, para todas las edades de la vida* [sencer, [aquí](#)], que publica al número 190 (2n trimestre 2009) i que va aparèixer en francès a *Lumen Vitae* (LXIII, 2008, p. 5-17). Hi sosté que cal repensar l'orientació de les parròquies i, en especial, de la seva catequesi, que ha de ser més lligada a la vida de la primera, més multigeneracional que no pas lligada a la infantesa i orientada especialment a l'evangelització, és a dir, a la creació de sentit en la nostra vida quotidiana.

L'altre és d'[Antonio Jiménez Ortiz](#) i porta per títol *Vida religiosa y posmodernidad. Redescubrir la dimensión teológica* [sencer [aquí](#)], aparegut al 3r trimestre d'enguany (núm. 191), que es va publicar a la revista *Proyección* (núm. 228, 2008) i que s'adrea especialment a les persones que han fet opció de vida religiosa

(monges, monjos, preveres, etc...), però que serveix per tothom. En la seva descripció del món líquid i poc *pesant*, proposa una redescoberta del *pes* de Déu en l'interior, com una oportunitat d'obrir-se també al sentit de l'exterior.

✖ I, si encara us queda teemps i ganes, proposo que us passeu per [Cristologia posmoderna](#), un [article](#) a [Revista de Libros](#) d'aquest mes fet per Henry Wansbrough, una crítica al llibre de [Roger Haight](#), *Jesús, símbol de Dios*, (trad. d'Antonio Piñero, Ed. Trotta, Madrid, 2009) en la que narra -entre d'altres coses- les peripècies de l'autor, amb problemes amb el Vaticà a rel de les tesis que hi manté. L'article les descriu prou bé (l'haureu de trobar a la llibreria) en la relectura actual, allunyada tant de la modernitat com -òbviamnt- del llenguatge de la tradició, de la figura de Crist, a qui considera un símbol, en la recerca de més semblances amb altres tradicions religioses.